

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραγὼν εἰς τὴν χάριν ἡθῶν διηρησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστῶν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τριμηνίος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Λαυρεντικὴ δολλάρια 4.— Ἀργίας καὶ Ἑλλ. Ἐν γένει 4ν ἕλληνας Ἐκρατῶν σαλλίνια 10.

Ἐξέμνητος καὶ Τριμηνίος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθότου μηνος.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὴν Βασιλικήν

Περίοδος Β'—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 3 Φεβρουαρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 9

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ἘΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΔΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀνακατεύονταν ἀκόμα μὲ τὴν πνιγρὴν τῶν ἀναμιμένων πλανιδίων, — γιὰτὶ μὲ φωτιὰ ἀπὸ πλανιδία ἀναλύονταν τὴν κόλλα, — καὶ ἔτσι ἀνακατωμένες, μὲ τοὺς καπνοὺς, ξεχύνονταν σ' ὅλη τὴ γειτονιά.

Πῶς μᾶρσαν καὶ τί καλοθύμητες ποῦ μοῦ εἶναι ὡς τώρα σὲ μυρωδιὰς τοῦ ἐργαστηρίου! Καὶ σήμερ' ἀκόμα, κάθε φορά πὸν περνῶ ἀπὸ παραγκουδικο καὶ μὲ χτυποῦν οἱ ἴδιες μυρωδιές, ξεαβλέπω τὸ δικό μας ἐκεῖνο τὸ παλιό, καὶ μοῦ παρουσιάζεται ἡ μορφή τοῦ συχωρεμένου τοῦ μᾶστορο-Παύλου μὲ τὰ μαύρα γενάκια, χλωμοκίτρινη λιγάκι, καὶ τὸ ροδοκόκκινο μούτρο μὲ τὰ γαλακτὰ μάτια τοῦ Βαγγέλη.

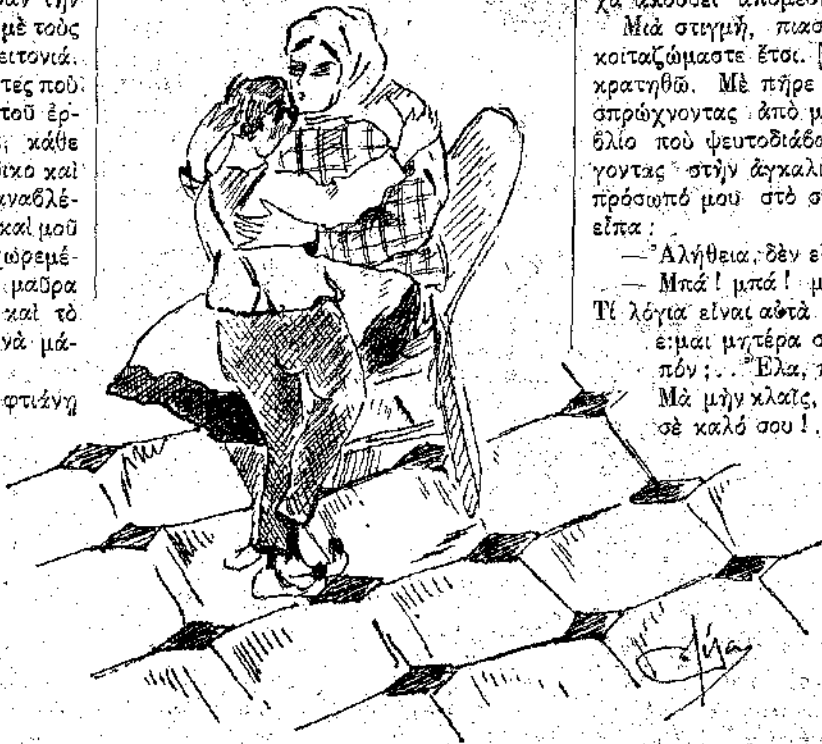
Κάποτες ἐδῆλα τὸ μαραγκὸ νὰ φτιάνῃ βιαστικά καὶ καμμιὰ κάσση γιὰ νεκρό. Ἄ, τί λύπη, τί μελαγχολία ποῦ μ' ἐπίανε μὲ τὴν ἰδέα πῶς κάποιος πέθανε, ποῦ πολλές φορές οὔτε τὸν ἤξερα, κάποιος ποῦ θὰ τὸν ἐκλείναν στὸ μακρὸ ἐκεῖνο κουτί μὲ τὸ μαῦρο πάνινο ντύσιμα καὶ τὸ χρυσοῦ σταυρὸ στὸ σκέπασμα, καὶ θὰ τὸν ἔβαζαν ἔτσι στὸ κρύο χῶμα... Καὶ πάντα, ὅταν ὁ ψυχοπατέρας μου κέρφανε καμμιὰ κάσση, — τῆκ! τῆκ! τῆκ! — ἡ καμπίνα τοῦ Ἀη-Γεάννη χτυποῦσε νεκρικά, — γκλάν!

Ἡ ἴδια λύπη, ἡ ἴδια μελαγχολία μοῦ ἐσφγγε τὴν καρδιά καὶ ἐκείνο τὸ βράδυ, ἐνῶ κοιτάζα ἕνα γόρο τὸ σπίτι, σάν ἕνα πράγμα ποῦ ἄλλη φορά ἦταν δικό μου καὶ ἔξωφα τῶχανα γιὰ πάντα!

Ναί, μοῦ φαινόταν πῶς ὁ ψυχοπατέρας μου ἔφτιανε πάλι μιὰ κάσση γιὰ νεκρό, καὶ ἡ καμπίνα τοῦ Ἀη-Γεάννη χτυποῦσε νεκρικά.

9. Οἱ Ἀσιόγγυνοι

Τὰ παιδιὰ ἀποκοιμήθηκαν γρήγορα καὶ ἡ ψυχομάννα μου ξαναγύρισε στὴν

Ἐστεινὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς μὲ κλάματα. (Σελ. 97, στ. γ')

κάμαρα ποῦ τρώγαμε. Ἀμέσως ἐγὼ ἔσφυσα στὸ βιβλίο καὶ καμώθηκα πῶς διαβάζω...

Ἐκείνη κᾶθησε σιγά-σιγά ἀντίκρου μου, πῆρε τὴν κάλτσα τῆς καὶ ἄρχισε νὰ πλέκῃ. Μὲ κουφοκοίταζε ὅμως, καὶ τὸ παρατήρησα γρήγορα, γιὰτὶ τὴν κουφοκοίταξα καὶ ἐγὼ.

Ὡ, βέβαια θάχε κάποια ὀψοφία! Μοῦ φαινόταν σὰν παραγμένη, λυπημέ-

νη, ἀγίσουχη, ἀν καὶ ἔκανε τὴν ἀδιάφορη, γιὰ νὰ μὴν καταλάβω. Μοῦ φαινόταν ἀκόμα καὶ σὰν ἀλλοιωτικὴ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἔμαθα πῶς αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν μὲ εἶχε γεννήσει, δὲν μὲ εἶχε βυζάζει, — δὲν ἦταν ἡ ἀληθινή μου μητέρα, λές — καὶ εἶχε ἀλλάξει ἡ φυσιογνωμία τῆς, καὶ τὸ ὄφρος τῆς, καὶ ὅλα. Καὶ ὅμως πῶς θάθελα νάταν αὐτὴ, ἡ ἴδια! Τί θάθινα ἀν μάθαινα τώρα πῶς ὅτι εἶχα ἀκούσει ἀπομνησμένο, ἦταν φέμια!

Μία στιγμή, πιεστήκαμε γὰ κρυφοκοιταζώμαστε ἔτσι. [Δὲ μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ. Μὲ πῆρε τὸ παράπονο. Καὶ σπρώχνοντας ἀπὸ μπροστά μου τὸ βιβλίο ποῦ ψευτοδιάβαζα, ὄρμησα κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ἐκρυψα τὸ πρόσωπό μου στὸ στήθος τῆς καὶ τῆς εἶπα:

— Ἀλήθεια, δὲν εἶσαι σὺ μητέρα μου; — Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμε ἐκείνη. Τί λόγια εἶναι αὐτὰ ποῦ λές; Ἐγὼ δὲν εἶμαι μητέρα σου; Τί εἶμαι λοιπόν;... Ἐλα, πάψε!... Πάψε πιά! Μὰ μὴν κλαῖς, παιδί μου!... Μπᾶ, σὲ καλὸ σου!

Καὶ μ' ἐσφγγε, καὶ μὲ χάλδευε, καὶ μ' ἀλαφροχτυποῦσε στὴν πλάτη, προσπαθώντας ἡ δόστυχη νὰ μὲ μερώσῃ... Μὰ ποῦ! Τὰ δάκρυά μου ἐπεφταν στὸ στήθος τῆς βροχῆ καὶ τὰ λόγια ἔ-

θγαιναν ἀπ' τὸ στόμα μου πνεχτὰ καὶ ἀκράτητα.

— Τὸ ξέρω, τῆς εἶπα, τὸ ξέρω πιά καὶ μὴ μοῦ τὸ κρύβεις... Δὲν εἶμαι παιδί σας!... Μὲ μαζέψατε ἀπὸ τὸ δρόμο... ἀπὸ τὸ δρόμο!... Εἴμ' ἕνα παιδί ξένο, βρετό... Καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἡ μητέρα μου!

— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά μου! ἔκαμε κείνη. Καὶ ποῖός σου εἶπα αὐτὸ

τὸ πᾶρα μὴθι, χρυσὸ μου παιδάκι...
Εἶναι ἀλήθεια! τῆς ἀποκριθῆκα...

«Ὁ Πανάγαρος!.. τοῦ πατέρα σου:
Θὰ παρκουσες, παιδί μου.»

«Ὁχι, τᾶκουσα πολὺ καλὰ!

Καὶ τῆς εἶπα ὅλη τὴν ὀμιλία ποῦ χω-

Εἶδε πῶς δὲν μπορούσε πιά νά μού

«Μπά, ὁ γρουσουζύης

τί μᾶς ἔκαμε! Ἄκουσ ἔκει

να ζεστομίση τέτοιο λόγο,

χωρὶς νά συλλογιστῆ πῶς

μποροῦσε νά τὸν ἀκούσης!

Δὲν κοίταζε τουλάχιστο, ποῦ

νά κατάπινε τὴ γλώσσα του

καλύτερα;.. Ἄκουσ ἔκει!

ἐμεῖς νά σοῦ τὸ κρύβουμε

τόσο καλὰ ἴσασε τώρα..

ὄχι τὸν χρόνον σωστά, νά μὴ

βρεθῆ ἓνας ἀνθρώπος νη-

πιος νά σοῦ τὸ φανερώση,

καὶ νάρθῃ, τῶρα αὐτός, ἔ-

νας ξένος... μπά, κατα-

ἀπέξω, στὰ Βρανεῖκα, ἓνα καρβάνι ἀπὸ
Ἀτογγάνους. Ἐμπαίναν κάθε μέρα στὸ

«Μὰ ποῦ με εἶχαν βρεῖ!

«Οἱ Ἀτογγάνοι; ποῖος τὸ ξέρει,

«Καὶ γιατί μ' ἐκλεψαν;

Κι' ὕστερα γιατί με πέτα-

«Ποῖος τὸ ξέρει, παιδί

μου! Βέβαια, γὰ νά σε κλέ-

φουν, θὰ πῆ πῶς κάτι σὲ

ἤθελαν, κάτι σὲ χρειάζον-

ταν. Μὰ γὰ νά σε πετά-

ξουν, θὰ πῆ πῶς δὲ μπο-

ροῦσαν πιά νά σ' ἔχουν μα-

ζῆ τους. Ἰσως θάμαθαν πῶς

σε γῦρευαν οἱ γονεῖοί σου καὶ

θὰ φοβήθηκαν μὴ σ' ἔβρι-

σκον στὰ χέρια τους οἱ χιω-

ροπαλάκοι καὶ τοὺς τάακω-

ναν. Γι' αὐτὸ, εἶπαμε τότε,

«Μὰ νά, παιδί μου: Οἱ ἀνθρώποι
ποῦ σὲ βρῆκαν στὴν ἐκκλησιά, σὲ πῆ-

«Κατέλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

«Μὰ νά, παιδί μου: Οἱ ἀνθρώποι
ποῦ σὲ βρῆκαν στὴν ἐκκλησιά, σὲ πῆ-

«Κατέλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

εἶπε πῶς θὰ τόκανε. Κι' ἀλήθεια,

«Κατᾶλαθα... Καὶ γιατί δὲ γυρ-

«Παῖδί μου, ὁ κύρ Δημαρχος

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

«Ὁ Τοτός ἀφῆσε τὸ Γεῶργο στὴ βίλλα,

«Ἐπειτα τοῦ φώναξε:

«Ἐλα! Ἐλα νά ἴδῃς τὸν Ἀρσάξορη!

«Ὁ Γεῶργος ἐστράβε.

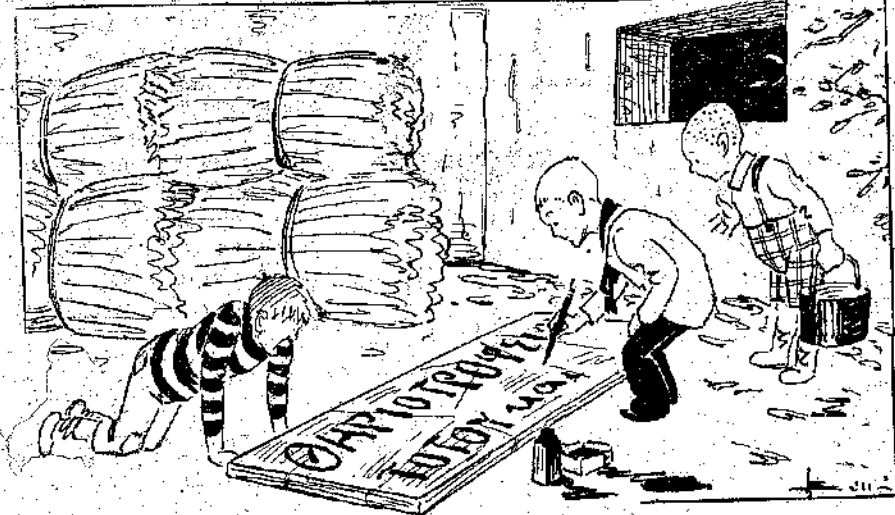
«Τέλειο! φώναξε. Τέλειο! Μπράβο, Τοτό!

«Ναί, Γεῶργο μου, νά με βοηθήσης,

«Τότε νά πῶ καὶ τοῦ ξαδέφου μου,

«Μπράβο! τὸν ξέρω, εἶναι πολὺ

«Στάσου λοιπὸν μιά στιγμή νά τὸν

«Ὁ Γεῶργος ἔφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε

Τὰ εἶπαν κι' οἱ τρεῖς. Καὶ συμφώνησαν

Κι' ἐπειδὴ ἦταν νωρὶς ἀκόμα,

Σ' αὐτὸ δὲν συμφώνησαν εὐκόλα.

«Ὁ ἓνας ἔλεγε πῶς ἔπρεπε

Τὸ κυριώτερο βέβαια δὲν ἦταν

«Ἐβγαλαν ἀπὸ τὸ σταῦλο ἐκεῖνη

«Ἐπειτα ἀπὸ τὸ σταῦλο ἐκεῖνη

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ο Τάκης ελαπε στην εξοχή, όταν πέθανε η αδερφοπούλα του ή Λιλίκα. Τόν είχε πάρει η θεία του όταν ακόμα ήταν άρρωστη και οι γιατροί την είχαν απελπίσει. Ο Τάκης, θυμάται, είχε γλυστρήσει σχεδόν κρυφά στην κάμαρά της, — γιατί δεν τόν άφιναν καθόλου να μπαίνει μέσα — να την αποχαιρετήσει που ήθελε για δυό μήνες. Πολύ θά θυμωνε η Λιλίκα, αν έφευγε έτσι χωρίς να τη φιλήσει.

Πλησίασε στο κρεβάτι της και την κοίταξε. Πόσο τού φάνηκε αδύνατη και τί περιεργο χρώμα πού είχε! Πρίν, θυμάται ο Τάκης, είχε ένα όρατο άσπρο χρώμα με ρόδινες σκιές, έτσι σαν δροσερό τριανταφυλλάκι. Τώρα έβλεπε ένα χρώμα κίτρινο πολύ, πού δεν μπορούσε να τού παρομοιάσει με τίποτα γιατί και τού λεμόνι ακόμα έχει ένα χρώμα κίτρινο μόνον, με ζωντανό και δροσερό. Ένώ τού προσώπιό της αδελφοπούλας τού ήταν τόσο άψυχο! Τά μάτια της, μισόκλειστα σχεδόν, είχαν μια τέτοια θολάδα, πού ο Τάκης δέ θάξερε καλά αν έβλεπαν, τόσο ήταν ξερά κι ανέκφραστα. Πόσο κομμένα ήταν και τί μαύρα πού τάβρισκε ο Τάκης! Τά μακριά και πυκνά της βλέφαρα τά σκέπαζαν σχεδόν και τάνκαν ακόμα πιδ μαύρα και θολά. Τό μέτωπό της ήταν ζαρωμένο και όλο τó αδυνατισμένο προσώπιό της ήταν γεμάτο ζάρες. Καταφέρνει τόσο δυνατές καταστροφές μια φοβερή άρρώστεια όπως ο μηνιγγίτης! Ο Τάκης τήν κοίταξε πολύ και άναρωτήθηκε πότε γέρασε τόσο ή Λιλίκα. Τής έπιασε τó χέρι — πόσο έκαιγε, θυμάται — και τής μουρμούρισε σιγανά ζυγώνοντας την: «Λιλίκα...»

Μά κείνη δέ σάλεψε καθόλου, δεν τού μίλησε, μόνο τά χέλη της κουνιόνταν κάποτε-κάποτε, σιγοφιμωρίζοντας σά να κουβέντιασε με κάποιον πού ήταν μακριά της ή πολύ μέσα της. Ο Τάκης τήν άφησε και τράβηξε σιγανά να βγη έξω. Ήταν πολύ λυπημένος πού δεν τού μίλησε ή αδερφοπούλα του, κείνη πού άλλοτε έκανε σαν τρελλή για δαύτονε, να τόν χαϊδεύει, να τόν φιλεί, να τού παίζει χίλια δυό. Και τώρα πού ήθελε, δεν τού είπε ούτε μια λέξη! Κι' ακόμα ήταν τόσο πολύ λυπημένος πού ή Λιλίκα γέρασε. Θυμάται τή γιαγιά του πού είχε και κείνη γεράσει πολύ και ήταν ζαρωμένη έτσι σ' όλο της τó πρόσωπο και πέθανε πέρου τή θάψανε. Μήπως και ή Λιλίκα...

Τον είδε τόσο πρόθυμο κι' ύπνικου. Ο Τάκης γύρισε από τήν εξοχή ύστερα από ένα μήνα. Σαν πρωτομνηχέ στο σπίτι φρέσκο και δροσερός από τόν καθαρό άέρα. γύρισε ήσυχα μιά-μιά τίς κάμαρες. Τού φάνηκε περιεργο πώς τάβρισκε όλα τόσο διαφορετικά. Η δικιά του μόνο κάμαρα δεν είχε αλλάξει πολύ. Τά κάδρα ήταν σκεπάσματα πού τά έπιπλα όλα. Ο Τάκης νόμισε πώς σαν κάποιος άερας παγερός νά πέρασε από κει και να τά σκέπασε όλα με ένα θολό σύννεφο. Ένα βάρος άρχισε να τού πλακώνει τήν καρδιά. Μά γιατί ήταν όλα τόσο σιωπηλά τριγύρω του; Σάν τά γύρισε όλα, καταστάλαξε στο γραφείο. Έχει θυμηθήκε άμέσως πώς έβλεπε τόσο συχνά τήν αδερφοπούλα του, μπρός από τó τραπέζι σκυμμένη να διαβάξει ένα χοντρό βιβλίο πάντα. Ο Τάκης θυμάται μάλιστα πού διάβαζε και τά ξόφυλλα από τά βιβλία πού μελετούσε ή Λιλίκα και λέγανε κάτι «Δικαιον», κάτι «Αστικον», κάτι τέτοια πάνω-κάτω λέγανε. Μά ή καρδιά είναι άδειανή σήμερα, δεν κίθεται κανένας. Ένα βιβλίο μόνο είναι άπάνου στο γραφείο και στέκεται σχεδόν μισανοιχτό. Ο Τάκης τó πλησίασε και τάνοιξε. Από τó χοντρό του πανάκι τινάχτηκε λίγη σκόνη. Ο Τάκης διάβασε πάλι τόν τίτλο του: «Οικογενειακόν Δικαιον» Τόκλεισε πάλι σιγανά και άπαλά. Τού Τάκη τού φάνηκε σαν όρανό παιδάκι πού δεν κάνει κανείς να τó άγγίσει γιατί πονεί. Μέσα στο γραφείο ήταν όλα σκοτεινά και θολά σά γερασμένα. Δεν ήταν πια κείνος ο άλλοιωτικός άερας, όλο ήλιο και δροσιά, δεν ήταν καθόλου φωτεινά κει μέσα. Μά γιατί; Ο Τάκης ήθελε να μάθει.

Πέρασε στην πλαϊνή κάμαρα και πήγε κοντά στη μαμιά του. Άκούμπησε τó χεράκι του πάνω στη γονάτά της και τήν κοίταξε κατάμυατα θαρρετά. Τή ρώτησε με φωνή καθαρή και σταθερή: «Πού είναι ή Λιλίκα, μαμιά;»

Η μαμιά πέρασε άπαλά τά δάχτυλά της στα μαλλιά του, τά ψυχούλεψε λιγάκι, τόν έσυρε κοντά της και τόν φίλησε στα μάτια. Δέ μίλησε, δεν τού είπε τίποτα. Ο Τάκης μόνο ένα μουρμούρισμα σά νάκουσε, κι' ένοιωσε ένα χέρι τρεμουλιαστό στα μαλλιά του. Μά όμως κατάλαβε. Δεν ήθελε τίποτ' άλλο να τού πονε. Δεν έκλαψε, όχι, καθόλου δεν έκλαψε, δεν κυλίστηκε χάμου, δέ χάλασε τόν κόσμο καθόλου. Μονάχα πήγε λιγάκι έξω, έκανε μιά βόλτα στο διάδρομο σά να τόν είχε κανένας κουνάει, μπήκε ύστερα στην κάμαρα της Λιλίκα κι' ύστερα πάλι στο γραφείο της. Τά κοίταξε όλα πού προσεχτικά, και τήν παραμικρή λεπτομέρεια: έπιανε και πασπάτευε ένα-ένα τά βιβλία της, σά να τά χαϊδεύε, τά κοι-

ταζε, τά διάβαζε. «Ήθελε να τούς κάνει και πολλά άλλα άκρίβη, έτσι σαν αυτά να ήταν έρρημα παιδάκια και να είχαν ανάγκη από χάδια και στοργή» μά δεν μπορούσε πιά, ήταν πολύ κουρασμένος. Σηκώθηκε κι' έτρεξε πάλι κοντά στη μαμιά του, Τούτη τή φορά τήν κοίταξε κατάμυατα πολλή ώρα. Θέ μου, πόσο τού φάνηκε λεπτή και χλωμή! Κι' έτσι, όπως ήταν τυλιγμένη στο μαύρο της φόρεμα, τού φάνηκε ακόμα πιδ ή δυνατόν. Τό μέτωπό της ήταν γεμάτο ζάρες τώρα — πώς τóσην ώρα δεν τήν έδει; — και τó πρόσωπό της όλο ζαρωμένο. Μά τί, γέρασε; Μήπως τήν κόλησε ή Λιλίκα τότε πού ήταν κι' αυτή τόσο γερασμένη; Όχι, δέ θάθελε έτσι ο Τάκης. Παρατήρησε πώς τώρα τά μάτια της μανούλας του ήταν θολά και τó κάτω χέλι της κάπως κρεμασμένο. Κάτι τρεμούλιαζε μέσα σ' όλη της τήν έκφραση. Ο Τάκης καταλάβαινε. Ο μπαμπάς του, θυμάται, πόσο καμάρωνε τή Λιλίκα και περιμένε άνοπόμωνα να τελειώσει για να τόν βοηθήσει στη δουλειά του. Αν μπορούσε και ο Τάκης...

Νά μάθαινε να διάβαζε, να γινόταν καλύτερος από τó σοφό του πατέρα. Γλύστρησε κοντά στη μαμιά του, τύλιξε τó χεράκι του γύρω στο λαιμό της και μουρμούρισε: «Μαμιά... μή... μαννούλα μου! Τώρα θά... είμαι έγώ. Έγώ... μακούς, μαννούλα... θά μάθω όλα κείνα τά βιβλία πού ήξερε ή Λιλίκα — σ' κι' άλλα περισσότερα... πολλά, πολλά! Μονάχα πού... δέ θέλω να κλαίς, κι' έπειτα, να, δέ θέλω πια να γεράσω άλλο, μαννούλα μου...»

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μηθοστορία από CH. DE RICHTER)

— Συνέχεια από τó προηγούμενο — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Πήνε δυό βδομάδες από τότε πού ή Μαίρη Μόλλυ Ο Κόννορ είχε μπει για πρώτη φορά στο σκοτεινό μαγαζί τού Σολομών Χάγερσμιθ. Στην άρχή μαξούτηκε τρομοκρατημένη, σαν πουλάκι πού τάπιπασαν και τó αίχμαλιώτισαν. Άλλά ο γέρος Ιουδαίος, πού τόν μισούσε όλος ο κόσμος, έδειχνε τóση επιθυμία να τήν παρηγορήσει, ώστε σιγά-σιγά τó παιδί νίκησε τούς φόβους του και πήρε αττή τή λίγη τρυφερότητα πού τού πρόσφεραν.

Άλλ' αυτό δεν έγινε με πολύ μεγάλη εύκολια. Ο Ισραηλίτης αυτός ήταν νευρικός και εύκολα άλλαζαν οι τρόποι του. Άφού μιλούσε γλυκά στο παιδί, άμα τάβλεπε να μένει άγριο και να μη μερώνει, άργιζόταν πάλι και χαλούσε τόν κόσμο. Τότε τó παιδί τρώμαζε άκόμη περισσότερο, κι' ο γέρος έπρεπε

τώρα ν' άρχισει πάλι από τήν άρχή. Όστόσο, ένα πράγμα έφερε άποτέλεσμα: Στη ζωή του, ο Σολομών είχε κάνει πολλά μάτια να κλάψουν, χωρίς να συγκινηθεί. Κι' όμως ή σκληρή καρδιά του μαλάκωνε σαν τó κερί, άμα έβλεπε τή Μαίρη Μόλλυ λυπημένη.

— Ά, έλεγε τίς στιγμές πού είχε κείνη. Έδουχώς πού δέ μου γυρεύεις δάνεια! Γιατί αν μου γύρευες, μπροστά στα δάκρυά σου... θά σου δάνειζα ό,τι κι' αν ζητούσες και δίχως τόκο μάλοστα. Και τότε σίγουρα θάκανα χρεωκόπια.

Μπορούσε να χαλά τόν κόσμο από τó κακό του. Άλλά μόλις έβλεπε τά γάλανα ματάκια να σκεπάζονται με τó θαμπό πέπλο πού προαναγγέλλει τά δάκρυα, τότε ξαφνικά γινόταν τó θαύμα! Τά δάκρυα τών μικρών κορτσιών έγουν άραγε καμιά μυστική δύναμη; Η μέσα σ' εκείνη τήν καρδιά, πού όλοι τή θαρούσαν νεκρή και ξεραμένη, ζούσε άκόμη ένα μικρό άνθος, πού ο αίκτος τó έκανε νάνθει πάλι:

Πούδς έξερει;

Όπως κι' αν ήταν, ή μικρούλα συνέβησε σιγά-σιγά τó γέρο κι' ο άγριος γέρος συνέβησε τήν ευαίσθητη μικρούλα.

Από τήν άρχή ο Σολομών τήν είχε ρωτήσει:

— Πώς σε λένε;

Εκείνη τόν κοίταξε ώρα πολλή, χωρίς να ξέρει αν έπρεπε να απαντήσει και με πού δικαίωμα ο άγνωστος αυτός γύρευε να μάθει τά μυστικά της. Όστόσο πήρε τήν άπόφαση:

— Μαίρη, κύριε.

— Όρατο όνομα, χαμογέλασε ο γέρος.

Η μικρή κολακεύτηκε χωρίς να τó θέλει κι' εξακολούθησε:

— Με λένε και Μόλλυ.

— Όρατο, όρατο όνομα! είπε πάλι ο γέρος. Όχι τόσο όρατο, όπως Ρεβέκκα, Σάρα ή Ραχήλ, αλλά πάντα όρατο! Και πώς θέλεις να σε φωνάζω; Μαίρη ή Μόλλυ;

Τό παιδί δεν άποκρίθηκε. Συλλογίστηκε πώς τή φώναζε ή μαμιά της όταν τήν έσφιγγε στην άγκαλιά της, και μ' αττή τή σκέψη κάτι άνέβαινε στο λαιμό της και τήν έπνιγε. Πού ήταν λοιπόν ή μαμιά της;

Ο ένοχος πού της προξενούσε τόσο φόβο, τήν είχε πάρει στα γόνατά του και τής εξήγησε, ότι ή μαμιά της πήγαινε ταξίδια και τήν άφισε εκεί για λίγον καιρό. Όταν όμως τόν ρώτησε αν θά γύριζε γρήγορα, εκείνος κούνησε τούς ώμους του κι' άπάντησε χωρίς πετσίση: «Ναι, ναι, ναι! θάρθει κάποτε! Μη σε νοιάζει!»

Έδουχώς, τó μικρό της μυαλό δεν κατάλαβε, ούτε όποπιεύτηκε, γιατί ή

φωνή του έτρεμε και γιατί κουνούσε λυπητερά τó κεφάλι του.

Ο Σολομών Χάγερσμιθ ρώτησε άλλη μια φορά:

— Πώς να σε φωνάζω, μικρή; Μαίρη ή Μόλλυ;

Εκείνη σήκωσε τούς ώμους.

— Μαίρη, κύριε. Η μαμιά με λέει Μαίρη.

Ο Έβραιος χαμογέλασε κι' εξακολούθησε:

— Μά Μαίρη και Μόλλυ είναι τά μικρά σου όνόματα. Πού είναι τόνομα τού μπαμπά σου;

Τό παιδί άπάντησε με κάποια περηφάνεια στή φωνή:

— Ο Κόννορ, κύριε.

«— Η μαμιά με λέει Μαίρη... » (Σελ. 101, στ. β')

— Αυτό δεν είναι όνομα άγγλικό, είπε ο Σολομών Χάγερσμιθ.

— Ο μπαμπάς ήταν Ιρλανδός, κύριε, κι' εγώ δεν είμαι Άγγλιδα.

Τά λόγια αυτά τά είπε τόσο ζωνträ, ώστε ο Σολομών γέλασε δυνατά και χτύπησε τά χέρια του.

— Ω, ώ! και τί δουλειά έκανε ο μπαμπάς σου;

— Ήταν στρατιώτης, κύριε.

— Όρατο έπάγγελμα αυτό, είπε ο Σολομών. Έμένα δέ μ' άρέσουν τά τουφέκια και τά σπαθιά, αλλά εκείνους πού πολεμούν τούς θαυμάζω. Και πού είναι τώρα ο μπαμπάς σου;

Τό κορίτσι χαμήλωσε τó κεφάλι κι' έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλό. Ύστερα σήκωσε τά μάτια της κι' άπάντησε:

— Ο μπαμπάς μου δεν ζει... Σκοτώ-

ήθηκε στο Δουβλίνο, στην επανάσταση. Τώρα ο Σολομών συγκινήθηκε με τά σωστά του.

Πήρε τó παιδί στην άγκαλιά του και τó φίλησε στο μέτωπο.

— Πόσο θάκλαψες, καίμενο παιδί!

Τραβήχτηκε από τά χέρια του και τά μάτια της άρχισαν να λάμπουν.

— Όχι, κύριε, ή μαμιά μου είπε ότι δεν κλαίν, όταν ο μπαμπάς πεθαίνει όπως πέθανε ο δικός μου. Είναι ο καλύτερος θάνατος. Έμεις πρέπει να ζήσουμε, για να πάρουμε εκδίκηση.

Είχε σφίξει τίς μικρές ροθίες της κι' ο γέρο-Σολομών θαύμαζε τή δύναμη της Ιρλανδικής φυλής, πού τóσην αιώνων καταπίεση δεν τήν είχε καταβάλει και πού φανερονόταν τόσο ζωνträ στο μικρό αυτό παιδί.

Κάτι ζήτησε κι' αυτός να πεί, αλλά δέ βρήκε και περιορίστηκε να ρωτήσει:

— Τήν άγαπάς λοιπόν πολύ τήν Ιρλανδία σου;

— Άκοφς εκεί αν τήν αγαπώ! Μόνο πού ή μαμιά δεν μάφινε ποτέ να μιλώ γι' αττή.

Ο Σολομών χαμογέλασε:

— Έ, λοιπόν, έμένα μπορείς να μου μιλήεις ελεύθερα, γιατί κι' εγώ, ξέρεις, τήν αγαπώ τήν Ιρλανδία κι' εύχομαι πάντα να νικά.

Και έτσι, χωρίς να τó ξέρει, ο Σολομών Χάγερσμιθ είπε τó μόνο συμπλιώσει με τó κορίτσι. Μόνο από τόν τρόπο πού τόν κοίταξε και τού χαμογέλασε, κατάλαβε ότι δεν τόν θεωρούσε πια δούτεια έναν έξνο κι' ότι ένας μυστικός δεσμός άρχισε να ύφαινεται ανάμεσα στην μικρή Μαίρη Μόλλυ Ο Κόννορ και στο γέρο Σολομών Χάγερσμιθ.

Οι μέρες περνούσαν άργά. Έπρεπε να βολευθούν και τó πράγμα δεν ήταν πολύ εύκολο. Πού θάβαζε τή μικρή να κοιμάται; Στο μαγαζί; Όχι βέβαια. Στο μεγάλο εκείνο δωμάτιο, μόλις νύχτανε, βασιλευε ο τρόμος, και μια παιδική φαντασία μπορούσε να βλέπει πολύ παράξενα και τρομαχτικά πράγματα τριγύρω της.

Καλύτερα λοιπόν να χωρίσει τήν κάμαρά του με ένα χώρισμα, από τó ταβάνι ίσαμε κάτω. Έψαξε στην απαραίτητη επίπλωση: ένα τραπέζακι, μια καρέκλα από χρυσαμένο ξύλο, και προπάντων ένα μεγάλο κινέζικο κρεβάτι, όπου είχε κοιμηθεί άλλοτε μια αυτοκρατορίσσια, καθώς τού είχε πεί ο χρυσοχός πού τού τó πούλησε.

Χρειαζόταν όμως και μια γωνιά, όπου ή μικρή θά μάφινε τó νοικοκυριό της. (Άκολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

HILDA WOOD

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τό καιτί έτρεχε κοντά στην όχθη του ποταμού. Κι' ο Κεμάλ έβλεπε μία σειρά από παραφορτισμένους γαιδάρους που τους οδηγούσε ένα μικρό παιδί πίσω στο χωριό του, ύστερα από την εργασία όλης της ημέρας. Παρακάτω ένα κοπάδι πρόβατα και κατσίκες, που τó φύλαγε ένας μικρός βοσκός. Άλλου ήταν βόδια, με τ' αλέτρι ζεμμένο ακόμη στο λαμύ τους.

Σε μιά άλλη στροφή του ποταμού, φάνηκε ένα χωριό σχεδόν όμοιο μ' εκείνο που καθόταν ο Κεμάλ, με πολλές χουρμαδιές που έφταναν ως τις όχθες του ποταμού, και απ' τις όποιες αρκετές ήταν πεσμένες κάτω, με την φουντωτή ρίζα τους στον άερα και τις περήφανες κορυφές τους βυθισμένες στα νερά του ποταμού. Και συμπέρανε πως οι χωρικοί θα είχαν άφσει τó χωριό τους αυτό για να κτίσουν καινούργιο, σε ασφαλέστερο μέρος, γιατί ο Νείλος, ο πατέρας της Αιγύπτου, που την ποτίζει με τα νερά του και την κάνει ευφορη και πλούσια, την τρώγει κιόλα, και χουρμαδιές, χωριά, ναοί, γκρεμίζονται, όταν τα νερά του υποσκάπτουν τις όχθες.

Άλλά πως να ήταν ή ζωή τον καιρό του Όσιρι και της Ίσις; Ίσις πολύ όμοια με την σημερινή, μόνο που οι ναοί και τα ανάκτορα διατηρούσαν όλη τους τη μεγαλοπρέπεια. Έτσι ο Κεμάλ με τη φαντασία του τριγύριζε τις αρχαίες λεωφόρους των Σφινγγών και τις όμορφες Στοές, ως που ή μητέρα τον φώναζε για τó δείπνο.

Τό άλλο βράδυ, ό ήλιος είχε βασιλέψει κι' ό έμπορος δέν είχε ακόμη άρχισει τη συνέχεια της ιστορίας του, γιατί οι άλλοι ταξιδιώτες που άκουσαν από τον Κεμάλ την αρχή, τον είχαν παρακαλέσει να περιμένει ως που να μαζευθούν όλοι και να τον άκούσουν. Άν και ξέρανε όλους τους μύθους για την αρχαία Αίγυπτο, σαν Άνατολίτες, ήταν πάντα πρόθυμοι ν' άκούσουν έναν που τους διηγόταν καλά.

Ύστερα λοιπόν από τó δείπνο, ενώ τó φεγγάρι είχε ανατείλει κι' ο Νείλος είχε μεταμορφωθεί σε μιά άσημνια φωτεινή κορδέλλα, όλοι ξεπλώθηκαν γύρω από τó μεγάλο κατάρτι. Κανένας δέν μιλούσε. Κι' οι κωπηλάτες σταμάτησαν να τραγουδούν,

σάν άρχισε την ιστορία του ό έμπορος. «Λοιπόν Κεμάλ» είπε, χαϊδεύοντας τά μαλλιά του μικρού του φίλου, που καθόταν σταυροπόδι κοντά του; «είμαι βέβαιος πως δέν κατόρθωσες να μαγέψης, τó τί έκαμε ό κακός Σέτ, για να πάρη τη βασιλεία από τον Όσιρι». Κι' όλοι είχαν τεντώσει τ' αυτιά τους για ν' άκούσουν την συνέχεια:

Μιά μέρα ό Σέτ παρουσίασε ένα θαυμάσιο ύψωμα στον βασιλιά. «Άν και μου είναι αδύνατος» τó είπε, «να σου ανταποδώσω την τόση σου καλοσύνη, σε παρακαλώ όμως να δεχθής τó φόρεμα αυτό, σά μικρό δείγμα της ευγνωμοσύνης μου».

«Είναι πραγματικά θαυμάσιο» τού λέγει ό Όσιρις, κοιτάζοντας τ' άπαλά του χρώματα και τη λεπτότητα της κατασκευής του.

«Μου επιτρέπεις να σου πάρω τά μέτρα για να σου κάνω ένα φόρεμα απ' αυτό; τόν ρώτησε ό Σέτ είναι πραγματικά ένα ύψωμα κατάλληλο για βασιλική στολή».

«Με μεγάλη ευχαρίστηση» τού απήντησε ό Όσιρις, και στάθηκε να τó πάρη ό Σέτ τά μέτρα.

«Γνωρίζω έναν έπιτήδειο ράφτη που ήλ σου κάνει τή στολή σε λίγες μέρες» τού λέγει ό Σέτ «και με την άδειά σου θα πάω να τόν βρω». Και λέγοντας αυτά, βιαστικός έφυγε από τó δωμάτιο.

Ο ράφτης, καθώς φαίνεται, θα ζούσε πολύ μακριά, γιατί είχε νυκτώσει όταν ό Σέτ έφθασε σε μιά απομονωμένη καλύβα, που ήταν κρυμένη μέσα στις καλαμιές κάποιας όχθης του Νείλου. Κι' ήταν πολύ παράξενο που όταν βγήκε από την καλύβα, ξαναπήρε μαζί του τó ύψωμα που είχε χάρισει στον άδελφό του.

Ύστερα από μερικές μέρες, ό Σέτ ξαναπήγε στην καλύβα, αλλά τη φορά αυτή με

μιά βάρκα και με μιά συντροφιά από πιστούς του ανθρώπους. Άυτοί τόν βοήθησαν να φορτώση στη βάρκα ένα μακρύ κιβώτιο, σκεπασμένο με καλάμια και φύλλα, κι' έπειτα κωπηλάτησαν σιωπηλά προς τó παλάτι.

Την άλλη μέρα, παρουσιάσθηκε στον βασιλιά με τó δωρο του, και τόν παρακάλεσε να τμήση με την παρουσία του μιά γιορτή που θα έκανε τó βράδυ στη διαμέρισμά του. «Ο Όσιρις άλήθεια δέν ήθελε να πάη στο δείπνο αυτό, γιατί δέν τον ευχαριστούσε ή πρόστυχη συντροφιά των φίλων τού άδελφού του, μα δέν ήθελε να τόν

«Ο Θώθ της έστειλε έπτά σκορπιούς που την οδηγούσαν...» (Σελ. 103, στ. β')

λупήση, και γι' αυτό δέχθηκε.»

«Φοβάμαι για την ασφάλειά σου» τού είπε ή Ίσις, ή βασίλισσα, όταν έμαθε για τη γιορτή.

«Γιατί να φοβάσαι;» της απάντησε ό Όσιρις «κι' αν ακόμη ό άδελφός μου δέν με αγαπά, ούτε αυτός ούτε οι φίλοι του δέν μπορούν να με βλάψουν μέσα στο παλάτι μου. Θα γυρίσω χωρίς.»

Ζωηρές ζητωκραυγές χαιρέτησαν την είσοδο του βασιλιά στην αίθουσα τού δείπνου, όπου όλοι οι καλεσμένοι είχαν μαζευθεί. Κι' αυτό άκόμη οι έχθροί του, οι φίλοι τού Σέτ, αναγνώριζαν την όμορφη και τó μεγαλειό του βασιλιά, που άκτινοβολούσε με τη λαμπράτη στολή του.

«Όσο προχωρούσε ή γιορτή, τόσο πιο άνήσυχος φαινόταν ό Σέτ, ως που σηκώθηκε όρθιος και φώναζε δυνατά:

«Φίλοι, δέν μπορώ να περιμένο περισσότερο. Σας έχω έτοιμάσει μιά μεγάλη έκπληξη, κάτι που δέν τóχετε ξαναδεί άκόμη στη ζωή σας!»

Και φώναζε στους υπηρέτες: «Ή, σεις εκεί! Ξεσκεπάστε τó κιβώτιο!»

Οι υπηρέτες έκωσαν τά καλάμια και τά φύλλα που έκρυβαν τó μακρύ κιβώτιο, τόποθετημένο στη μέση της αίθουσας, ενώ όλοι οι καλεσμένοι μαζεύθηκαν γύρω να ιδούν.

Και τότε όλοι έμειναν κατάπληκτοι, κοιτάζοντας τη θαυμάσια κατασκευά που είχε τó κιβώτιο εκείνο και που ως τότε δέν είχαν ποθενά ξαναδεί. Όλα ήταν σκεπασμένο με εικόνες από την καλλιέργεια και τη συγκομιδή του σταριού,

«Τό κιβώτιο αυτό τó χαρίζω σ' εκείνον που χωρεί ίσα-ίσα μέσα σ' αυτό», φώναζε ό Σέτ.

Όλοι όρμησαν να μπουν στο κιβώτιο. Όλοι δοκίμασαν, αλλά σε κανένα δέν ερχόταν ίσα-ίσα. Σε άλλον ήταν φαρδύ, σε άλλον στενό, σε άλλον κοντό, σε άλλον μακρύ.

«Θέλεις να δοκιμάσης και σύ, αγαπημένο μου άδελφέ;» ρωτά ό Σέτ τόν Όσιρι.

«Γιατί όχι, αφού τó ζητάς», απαντά ό Όσιρις, που ή άγνή του σκέψη δέν έβλεπε καρμιά παγίδα. Μπήκε μέσα, ξεπλώθηκε, και τó κιβώτιο τού ήλθε ίσα-ίσα φυσικά, αφού είχε γίνει στα μέτρα που τó είχε πάρει ό Σέτ.

Ξεφωνίζοντας από χαρά, ό Σέτ έκλεισε άμέσως τó σκεπάσμα και, με τη βοήθεια των φίλων του, τó κάρφωσε με δυνατά καρφιά.

«Τώρα πετάξετέ το στον ποταμό, φώναζε, κι' ή Αίγυπτος είναι δικιά μας!»

Σάν άστραπή τρέξαν οι συνωμότες να πετάξουν τó κιβώτιο στον ποταμό, και κατόπι άθόρυβα σκορπισθήκανε.

Η Ίσις, που μ' άνησυχία περίμενε να γυρίση ό βασιλιάς, στο τέλος κατάλαβε πως οι φόβοι της ήταν άληθινοί και πως κάποιος κακός της συνέθηκε...»

Στό σημείο αυτό ό έμπορος έκανε μιά μεγάλη διακοπή προτού ξαναρχισή να μιλάει.

«Λοιπόν, Κεμάλ, αρκετά είπαμε για σήμερα. Οι κακοί άνθρωποι ενόμισαν πως σκότωσαν τόν Όσιρι, αλλά τίποτε δέν μπορούσε να τόν σκοτώση, όπως τίποτε δέν μπορεί κι' εμένα να σε σκοτώση. Όταν φυτεύεις ένα μικρό ξερό σπόρο σταριού στη γη, νομίζεις πως δέν έχει καθόλου ζωή, αλλά σαν έλθει ή άνοιξη ξεπετάει ένα πράσινο βλαστό. Κι' όταν ακόμη δεις ένα πεσμένο πουλάκι, άκίνητο κι' άκαμπτο, σκέπτεσαι πως δέν θα ξανατραγουδήση πιά. Άλλά ή ζωή εξακολουθεί διαρκώς, και θα ξανάλθη την άλλη άνοιξη με τη μορφή ενός νέου πουλιού να σου ξανατραγουδήση καλύτερα από πρώτα. Τό ίδιο συμβάνει και μ' εμάς. Δέν μπορούμε να πεθάνουμε, κι' ό Όσιρις ξανάλθε στη γη, και νίκησε τους έχθρούς του, προτού ξαναγυρίση για πάντα στην ούράνιά του κατοικία».

Τό βράδυ της τρίτης ημέρας τού ταξιδιού, οι ναύτες κι' οι ταξιδιώτες μαζεύθηκαν πάλι γύρω από τόν έμπορο για ν' άκούσουν τó τέλος της ιστορίας:

«Σε λίγες μέρες ό Σέτ με τόν στρατό του ήταν κατασκηνωμένος στα περικόρια της πρωτεύουσας και είχε στείλει άγγελια φέρουσα στην Ίσι, να της πούη πως αν θέλει να τόν παντρευτή, θα διαικήσουν μαζί την Αίγυπτο, αλ-

λοιώς θα βασιλεύση μόνος του και θα την κρατήση παντοτινά άρχιμάλωτη.

Η Ίσις φυσικά άρνήθηκε, κι' ε Σέτ έκαμε έφοδο στην πόλη και κυρίευσε τ' ανάκτορα. Η Ίσις όμως είχε παρακαλέσει τó θεό, που άνομαζόταν τότε Θώθ, και τις έστειλε έπτά σκορπιούς που την οδηγούσαν με ασφάλεια μέσα από επικίνδυνα και άπρόσιτα μέρη του Νείλου, ώστε να διαφύγη την αιχμαλωσία.

Για κάποιο διάστημα έμεινε κρυμμένη μέσα στα καλάμια κι' ύστερα άρχισε να ψάχνη για να βρή τó σώμα τού Όσιρι.

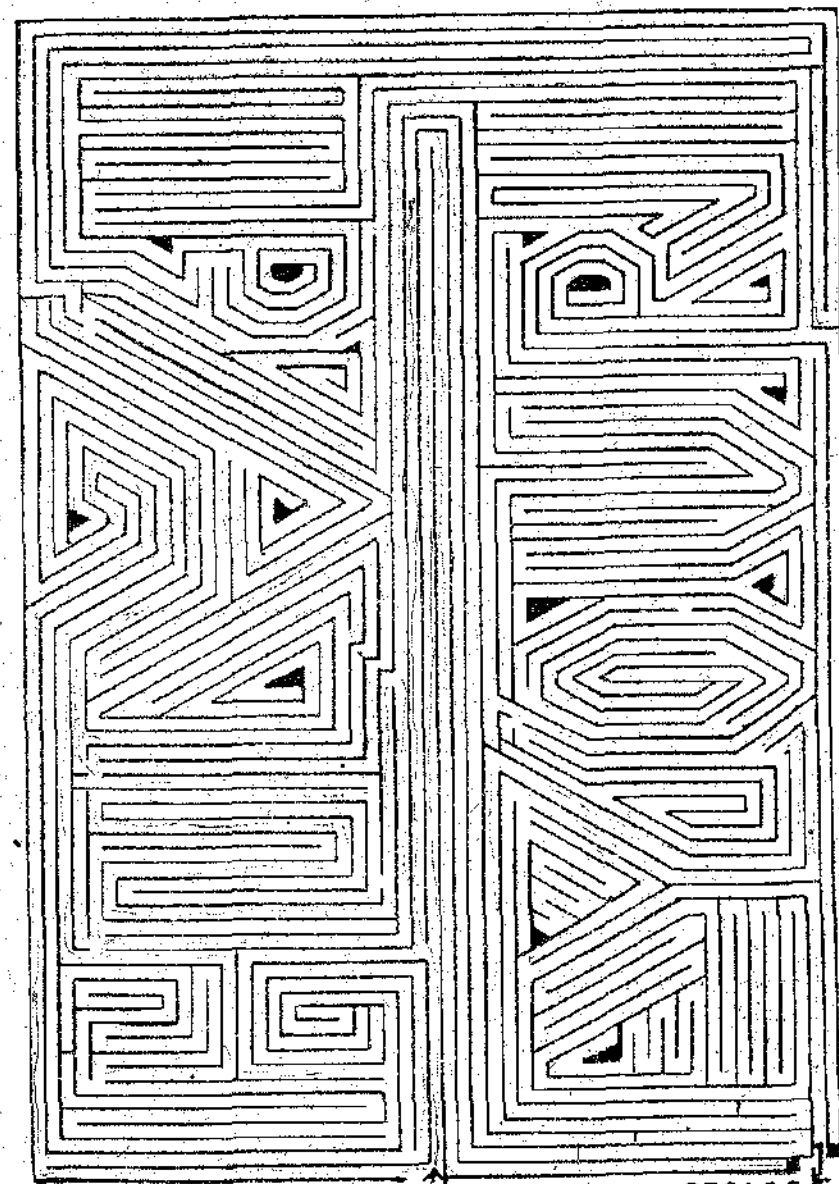
Ψάχνοντας σ' όλο τó μήκος του Νείλου, πολλές φορές μεταμορφωνόταν σε χελιδόνη και πετούσε πάνω απ' τά νε-

ρά, κι' άλλοτε πάλι έπερνε την ανθρώπινη μορφή της κι' έμπαινε μέσα στα χωριά, ελπίζοντας να μάθη τίποτα από τους χωρικούς για τόν άντρα της.

Κάποτε συνάντησε μιά γριά χωριάτισσα, που της είπε πως ό άντρας της χθές τó βράδυ, σάν γύρισε σπίτι, της είχε πει κάτι πολύ παράξενο που είχε δει. Τού φάνηκε, σάν είχε φύγει από τó σπίτι του τó πρωί, πως συναντήθηκε με κάτι παράξενα όντα, που είχαν ανθρώπινο κορμί, αλλά πόδια τράγου, και πως κάποιος απ' αυτά τού είχε πει να θυμάται ότι «τó σώμα τού Κυρίου σου είναι μέσα σ' ένα κιβώτιο που έπιπλέρει έδω κοντά, μέσα στο Νείλο».

(Ακολουθεί) ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΦΑΝΗΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΞΟΔΟΣ

Βλέπετε από που θα μπήτε; Βλέπετε κι' από που θα βγείτε. Άλλά πως θα τó καταφέρετε, χωρίς τó μέτρο της Αριάδνης;...

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

Α μιά λέξη από κείνες που δείχνουν όλο το μεγαλείο, όλη την όμορφη της Δημοκρατίας μας! Δεν την έχει η Καθαρεύουσα, δεν την έχει η Αρχαία, δεν την έχει ίσως ούτε άλλη γλώσσα στον κόσμο: Βαρυχειμωνιά! Τι έκφραστική, τι παραστατική λέξη! Σας δείχνει το βαρύ, το δριμύ χειμώνα... να τον βλέπετε. Αντί να τουρτουρίζετε, όμως, αισιότατα απεναντίας σε μια ζέστα, μιά γλύκα, μιά ευχαρίστηση. Είναι η ίδια η όμορφη της λέξης που σας τη δίνει: είναι η ίδια η μεγάλη της παραστατικότητα, αυτή που σας δείχνει γυμνόφυλλα δέντρα να λυγίζουν στο φύσημα του ανέμου, βουνα σκεπασμένα από χιόνι, σταχτιά τοπία μελαγχολικά, και συγχρόνως κάμαρες με κλειστά παράθυρα, προφυλαγμένες, στρωμένες και γελαστές στη λάμψη του αναμμένου τζακιού... Βαρυχειμωνιά! Αυτή η λέξη τα λέει όλα: βροχή κι' όμπρέλλα, βροχή και κουκούλωμα, χιόνι και γούνα, κρύο και φωτιά, — και μαγγάλι, και ψημμένα κάστανα, και παραμύθι της γαϊδάρας...

Ελεγαν από καιρό τώρα, πως φέτος θαχαμε βαρυχειμωνιά: μ'α δεν το πιστεύω, γιατί ποτέ δεν πιστευτώ μετεωρολογικές πρόφητες... Τελειωμένα είπαν πως θαρχόταν κι' εδω από την Ευρώπη το «κώμα του φύχους» μ'α όσο έδλεπα τα πρώτα χιόνια να λυώνουν κάτω από ένα λαμπρό ήλιο, έλπίζα πως το κώμα θαλλάζε δρόμο. Ακουσα μάλιστα μιά μέρα πως στράφηκε κατά τα βαλκάνια, αφήνοντας την Ελλάδα πίσω του. Αυστηχώς αυτό μόνο ήταν φέμμα. Το κώμα έφθασε. Τα σημερινά τουλάχιστο σημάδια δεν μαφίνουν αμφιβολία: Πρωτ-πρωτ' μου έφεραν να ιδω — και να χαρώ — ένα κομμάτι πάγο απ' την ταράτσα: τη νύχτα είχε παγώσει το νερό που είχε μείνει κεί- έξω σε μιά λεκάνη... Έπειτα η μικρή Χιονία, η άσπρη μου γατίτσα, μου παρουσιάσθηκε αγνώριστη μαύρη, μουντζούρα, με τη γούνα της εδω κι' εκεί τσουροφυλισμένη, έλεινή! Κρύωνε, φαίνεται, το κακόμοιρο το ζώο, κρύωνε πολύ, και πριν ανάψουμε τις σόμπες, κατέβηκε στην κουζίνα και χώθηκε ολάκερο στην τρύπα εκείνη του τζακιού όπου πέφτουν οι στάχτες και τα καρδουνάκια, καμιά φορά αναμμένα... Συγχρόνως έφτασαν στ' αυτιά μου κλάματα: έκλαιγε ο Αναστασάκης, ένα παιδάκι απ' τη γειτονιά, τεσσάρω χρονών, και γύρευε της μάνας του να του αγοράσει ένα μάλλινο τζιπουνάκι, «σαν

κι' εκείνο που είχε χαρίσει του Γεωργάκη ο μάργουπας του.» Θα κρύωνε, φαίνεται, πολύ κι' ο καϊμένος ο Αναστασάκης. Πολλές φορές τον είχ' ακούσει να κλαίη για φωμί, για γλυκό, για παιχνιδι: μ'α για ρούχο ποτέ. Απεναντίας όσο πιο λίγα του φοροδσαν, τόσο πιο ευχαριστήμενος ήταν και δεν του άρεσε τίποτα περισσότερο παρά να τρέχη μ'σάγγυμος στην αούλη ή στην ταράτσα... Βαρυχειμωνιά, τελείωσε! Έπρεπε να πάρουμε τα μέτρα μας. Φόρεσα ένα μάλλινο τζιπουνι — έμένα η μαμμά μου μου είχε πάρει, — κι' είπα νανάψουν όλες τις σόμπες του σπιτιού. Έπειτα δοκίμασα να καθαρίσω λίγο τη Χιονία με πανάκι βρεμένο σε ζεστό νερό και με σκληρή βούρτσα. Κι' όσο για να την άσπρισω στην εντέλεια, δεν το κατάφερα βέβαια: τη ζέστανα όμως αρκετά ώστε ναρχίσω ευχαριστημένη τα γουργουρίσματα κι' όταν άναψε πιά κι' η σόμπα του γραφείου μου, την πήρα μέσα για να καθήση κοντά της. Μπορείτε να φαντασθήτε πως τόκανε χωρίς πολλά παρακάλια. Και σε λίγο, καθισμένος μπροστά στο γραφείο μου και γράφοντας χωρίς να νοιώθω καθόλου το κρύο, γύρισα κάθε τόσο κι' έβλεπα τη Χιονία ζαπλωμένη μέσα στο δίσκο της σόμπας, με τη μουρίτσα της κολλημένη σχεδόν στο ζεστό μαντέμι. Δεν κρύωνε πιά ούτε αυτή. Είχαμε βουλευθεί κι' οι δύο μας.

Μόνο το φασουλάκι εκείνο, ο Αναστασάκης, εξακολουθούσε να γκρινιάζει και να γυρεύη της μάνας του ένα μάλλινο τζιπουνάκι σαν του Γεωργάκη. Κάποτε, η φτωχή γυναίκα, που μ' έλο εκείνο το κρύο, έπλεγε στην αούλη του πλαϊνού, για να βγάλη το φωμί της ημέρας της, έχασε την υπομονή. Και σε νάταν μεγάλος ο Αναστασάκης, η σε να μιλούσε στον εαυτό της, του φώναζε: — Κακομοίρη μου, θέπρεπε να μη φας εδω ένα μήνα, για να σου πάρω εγώ τέτοιο τζιπουνάκι!... Τάκουσε ο Αναστασάκης και, από τη στιγμή εκείνη, έπαψε να κλαίη και να γκρινιάζει. Καθόταν όμως συλλογισμένος, αμίλητος, σκοτεινός... Είχε περάσει έτσι καμιά ώρα. Η μάνα του είχε ξεχσει κιόλα τί του είχε πει. Κι' άξαφνα, η βαθεία φωνή του παιδιού της έδωσε ήσυχα-ήσυχα, σοβαρά, την απάντηση: — Καλά. Εγώ δε θα φάω μιά μήνα, για να μου αγοράσεις εδω το τζιπουνάκι.

Τη φώναξαν τότε για να φάη στην κουζίνα. Από το φαί της, έβαλε λίγο σ' ένα πιάτο για τον Αναστασάκη. Και τον φώναζε: — Έ, σού!... κόπιασε να φας! Ο μικρός ανέβηκε, μπήκε στην κουζίνα, έριξε μιά ματιά στο φαγάκι που τον περίμενε, μ'α δεν εξύγωσε στο τραπέζι. — Έλα να φας, σου λέω! Κι' ο Αναστασάκης, με τη βαθεία του φωνή, ήσυχα-ήσυχα και σοβαρά: — Όχι! Δε θα φάω μιά μήνα, για να μου πάρης τζιπουνάκι. — Έλα τώρα, κουτεντέ! — Όχι! Μιά μήνα! Από σήμερα! Πόσα τουκάναν στάθηκε αδύνατο να τον πείσουν. Επιτέλους βαρέθηκαν και τον άφησαν. — Να καθής, πεισματάρικο! μουρούρισε η φτωχή μάνα. Αλλά το φαί μύριζε ώρατα κι' ο Αναστασάκης κατάλαβε πως πεινούσε πολύ. Δεν μπόρεσε πιά να βαστάζει. Στην κουζίνα οι άλλοι είχαν σχεδόν αποφάει, όταν ο μικρός, μονάχος, χωρίς να του ξαναπή κανέναν τίποτα, ζύγωσε το τραπέζι, κάθησε κι' άρχισε να τρώη. — Μπιά, έκαμε τότε η μάνα του, με την ψεύτικη εκείνη ειρωνεία της στοργής και του πόνου. Δεν είπες πως δε θα φας μιά μήνα;... Κι' ο Αναστασάκης, μπουκωμένος τώρα, μ'α πάντα με βαθεία φωνή, ήσυχα-ήσυχα και σοβαρά: — Θ' άρχισω από αύριο. Σήμερα πεινάω... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Τουλίου Βέρν) — Συνέχεια από το προηγούμενο — Τα παιδιά έτρεξαν να κρυφθούν. — Και σού, κύριε Δόνιφαν, είπε ο Έδωνας, αν τυχόν ίδης να προβάλλη κανένας, μη τον αφήσης ναγιάση. Ρίξε του! Την ίδια στιγμή ακούσθηκε από τα δεξιά πυροβολισμός. Η σφαίρα άγγιξε ελαφρά το κεφάλι του Μπριάν και χώθηκε στο δέντρο όπου άκουμποσε. — Αμέσως ακούσθηκε και δεύτερος. Έπειτα μιά κραυγή. Κι' ένας μαύρος όγκος, σε απόσταση πενήντα βημάτων, κυλίσθηκε χάρμω, μέσ' στα δέντρα. Ο Δόνιφαν είχε πυροβολήσει προς τον καπνό του πρώτου πυροβολισμού κι' η σφαίρα του, φαίνεται, είχε πετύχει. Ο Πιστός όρμησε μπροστά. Ο Δόνιφαν, άκράτητος, τον άκολούθησε. — Εμπρός, παιδιά! φώναζε ο Έδωνας. Να μη τον αφήσουμε μονάχο του! Σε λίγο έφτασαν στο μέρος όπου είχε σταθεί ο Δόνιφαν και σχημάτισαν κύκλο δλόγυρα σ' ένα πτώμα, ξαπλωμένο στα χόρτα.

— Αυτός είναι ο Πικ' φώναζε ο Έδωνας. Τον κακούργο! Καλά να πάθη! Τώρα έλειψε ένας. Θάρρος, παιδιά! — Κι' οι άλλοι εδω κοντά θα είναι, είπε ο Γκάρντετ. — Ναι, ναι!... Και μην εκτίθεσθε... Γονατίστε! γονατίστε γρήγορα!... Να και τρίτος πυροβολισμός. Αλλ' αυτός από τ'αριστερά. Ο Σέρβης δεν είχε προφτάσει να σκύψη κι' η σφαίρα του έξεσε λίγο το μέτωπο. — Πληγώθηκες! φώναζε ο Γόρδων, τρέχοντας κοντά του. — Όχι, δεν είναι τίποτα! άποκρίθηκε ο Σέρβης. Με τίποτε ζάπεται! — Κι' ο Μπριάν; Που είναι ο Μπριάν; φώναζε άξαφνα ο Γκάρντετ. — Δεν τον βλέπω πιά, άποκρίθηκε ο Ουίλλκοξ. Από μακριά, άκούγονταν θρηνώδη γαυγίσματα του Πιστού. — Μπριάν!... Μπριάν!... φώναζε ο Δόνιφαν. Κι' όλοι όρμησαν προς το μέρος όπου άκούγονταν τα γαυγίσματα. Ο Έδωνας δεν πρόφθασε να τους κρατήσει. Προχωρούσαν άνάμεσα στους κορμούς των δένδρων και στα ψηλά χόρτα, που κάπως τους έκρυβαν. — Φυλάξου, καπετάν Έδωνας! φώναζε άξαφνα ο Κρός, κι' έπεσε χάρμω μπρούμυτα. Ο Έδωνας μόλις πρόφθασε να σκύψη. Και μιά σφαίρα πέρασε λίγα δάχτυλα πάνω απ' το κεφάλι του. Σηκώθηκε πάλι κι' είδε κάποιον να φεύγη μέσ' στο δάσος. Ήταν ο Ράκ, ο κατάσκοπος. — Πάρ' τη, Ράκ! του φώναζε, πυροβολώντας. Μ'α ο Ράκ έγινε άφαντος, σε να σκίσθηκε η γη και να τον κατάπιε. — Ούτε και τώρα δεν τον πέτυχα; είπε ο Έδωνας: μπιά, μεγάλη μου στραβομάρα! — Όλ' αυτά έγιναν σε λίγα δευτερόλεπτα. Και πάλι, εκεί κοντά, ακούσθηκαν γαυγίσματα του Πιστού κι' η φωνή του Δόνιφαν που έλεγε με άγνωση: — Βάστα, Μπριάν! βάστα! Ο Έδωνας με τα παιδιά έτρεξαν προς το μέρος εκείνο και, καμιά είκοσαριά βήματα παρά κάτω, είδαν τον Μπριάν να παλαίη με τον Κόπ. Ο κακούργος αυτός είχε ρίξει κάτω τον Μπριάν κι' έτοιμαζόταν να τον χτυπήσει με το μαχαίρι του, όταν ο Δόνιφαν όρμησε άνάμεσα στους δύο και δέχθηκε το χτύπημα κατάστηθα. Έπεσε χάρμω χωρίς να βγάλη φωνή. Ο Κόπ τώσαλε στα πόδια. Ο Έδωνας, ο Γκάρντετ, ο Ούπετ τον πυροδόλησαν, αλλά του κάκου ο κακούργος χάθηκε κι' ο Πιστός γύρισε σε λίγο χωρίς να κατορθώσει να τον προφθάσει. Στο μεταξύ ο Μπριάν προσπαθούσε

να αναζωογονήση τον Δόνιφαν. Έστερα κι' οι άλλοι περικύκλωσαν τον πληγωμένο, που με κλειστά μάτια και με χλωμό πρόσωπο, ήταν χάρμω άκίνητος, άναίσθητος. Είχε πληγωθεί, φαίνεται, θανάσιμα. Ο Έδωνας του έκοψε τα καταματωμένα ρούχα, του γύμνωσε το στήθος κι' άποκάλυψε την πληγή: ήταν στενή, τρίγωνη, στο άριστερό μέρος, κοντά στην τέταρτη πλευρά. Άραγε η μύτη του μαχαίριού είχε άγγιξει την καρδιά; — Όχι βέβαια, γιατί ο Δόνιφαν άνάπνεε άκόμα. Μπορεί όμως να είχε προσβάλει τον πνεύμονα, γιατί η άναπνοή του ήταν άσθενέστατη. — Να τον πάμε στη σπηλιά, είπε ο

Ο Ζάκ άδειασε το περιστροφό του στο στήθος του Ουάλατων...

Γόρδων. Εκεί μόνο θα μπορέσουμε να τον περιποιηθούμε. — Και να τον σώσουμε! φώναζε με δάκρυα ο Μπριάν. Αχ, καλέ μου Δόνιφαν! για να σώσης έμένα την εφάγες εσύ! Ο Έδωνας έπιδοκίμασε την πρόταση του Γόρδων. Άλλωστε τα πράγματα, για την ώρα, φαινόταν πως είχαν ήσυχάσει. Ο Έχθρος άποφάσισε να υποχωρήσει. Ένα μάγο δεν μπορούσε να ξεγηγήσει ο Έδωνας, κι' αυτό τον άνησυχούσε: Στο διάστημα της συμπλοκής, ούτε Ουάλατων είχε φανεί, ούτε Μπριάν, ούτε Βούκ. Κι' αυτοί ήταν ίσα-ίσα οι φοβερότεροι της συμμορίας. Ωστόσο κατασκεύασαν ένα φορείο από κλαδιά και ξάπλωσαν άπάνω τον άναίσθητο άκόμα Δόνιφαν.

Τέσσερα παιδιά σήκωσαν ελαφρά-ελαφρά το φορείο και ξεκίνησαν με προσοχή. Οι άλλοι το περιστοιχισαν με τα τουφέκια γεμάτα και τα περιστροφά στο χέρι. Η θλιβερή πομπή προχωρούσε. Κάπου-κάπου ο πληγωμένος άναότναζε κι' ο στεναγμός του ήταν τόσο άλγεινός, που ο Γόρδων σταματούσε μ' ένα γεύμα το φορείο για να άκροασθή την άναπνοή του πληγωμένου. Έπειτα πάλι η συνοδεία ξεκινούσε. Είχαν κάμει έτσι τα τρία τέταρτα του δρόμου. Έμειναν ως όκτακόσρα βήματα για να φθάσουν στη σπηλιά, που η είσοδός της δεν φαινόταν, γιατί τη σκέπαζε μιά προσοχή του βράχου. Άξαφνα ακούσθηκαν φωνές από το μέρος του ποταμού κι' ο Πιστός όρμησε προς τη σπηλιά. Ίδου τί είχε συμβεί! Ένώ ο Ράκ, ο Πικ' κι' ο Κόπ, ένεδρέβοντας στο δάσος, άπασχολούσαν το μικρό στρατεύμα, ο Ουάλατων, ο Μπριάν κι' ο Βούκ πήγαν στη σπηλιά, έσπασαν την πόρτα και μπήκαν μέσα σε ναϊκοκυραίοι. Γι' αυτό έβγαλαν τις φωνές τα παιδιά που ήταν κλεισμένα εκεί. Ο Έδωνας άφησε τον Κρός, τον Ούπετ και τον Γκάρντετ κοντά στο Δόνιφαν, που δεν έπρεπε να μείνη μόνος, πήρε μαζί του τους άλλους τέσσερις και, από το συντομώτερο δρόμο, έτρεξε προς τη σπηλιά. Φθάνοντας, είδαν από μακριά κάτι φοβερό: Ο Ουάλατων έβγαине από την πόρτα, κρατώντας από το χέρι ένα παιδί, που το έσεργε προς το ποτάμι. Το παιδί αυτό ήταν ο Ζάκ. Η Κάιτη είχε πάρει τον κακούργο κατάποδι, αλλά του κάκου προσπάθησε να του αρπάξει το παιδί. Σε λίγο βγήκε κι' ο Μπριάν, κρατώντας και σέρνοντας τον Κοστάτ. Ο Βάξτετ έτρεξε να του τον πάρη, αλλά με μιά σπρωξιά ο κακούργος τον έριξε χάρμω. Τάλλα παιδιά, ο Δόλης, ο Γέγκινς, ο Ίβερσον κι' ο Μόκος δεν φαινόταν. Γι' να έγιναν άραγε; Ο Ουάλατων κι' ο Μπριάν εξακολουθούσαν να τρέχουν προς το ποτάμι. Κι' είχαν σκοπό να το περάσουν με τη βάρκα, που ο Μπριάν την είχε βγάλει πρώτύτερα από την άποθήκη και περιμενε έτοιμη. Αν καθόρθωναν να φθάσουν στην άπέναντι όχθη, θάταν έξασφαλισμένοι, γιατί θα κρατούσαν για δυμηρους τον Ζάκ και τον Κοστάτ, κι' ο Θεός πιά ξερετί τι προτάσεις θα έκαναν στους δυστυχημένους άποίκους. Γι' αυτό ο Έδωνας κι' οι σύντροφοί του έτρεχαν τώρα να τους προλάβουν. (Ακολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

(πολύ καλή ή ιδέα σας να κάμνετε λογαίο για να γράψετε το φτωχό παδάκι που θέλει τόσο να γίνει συνδρομητής μου.) Σίμων Εσπερίου (πολύ μ' εθαρίστησες το γράμμα σου έστειλα.) Ήσαχτούλαν (έστειλα γαί μου άρεσε και το μεγάλο σου μουσικό θα σε άφελήσῃ πολύ αυτή ή άσχαλία.) Ίριδα (θα είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου καλή αυτή ή ιδέα, αλλά χρειάζεται διοργάνωση κι αυτό είναι το δύσκολο.) Τελέσιλλαν (είδες ότι έφροντισα; τώρα θα το λαβαίνουν τακτικά κατα.) Μπετόβεν (έλαβα κι εθαρίστω για όλα.) Μαγιολοόλουδο (χαίρω πάρα πολύ για την άποψη σου.) Αύραν του Εδέξινου (έκαμες πολύ καλά σου διαβάζω και τα συγχαρητήρια τα κ. Τέλλου Άγρα για το τελευταίο σου κομματί στη Σελίδα.) Μεταγγολικόν (εθαρίστω για όλα κ' ή κ. Ε. σ' εθαρίστωι πολύ για τίς φροντίδες σου, δεν θέλω όμως να σ' επιβαρύνω με τί δημόσια τέσσο μεγάλης άγχιέλας λίγες «πενιές» άρκοιόν.) Εξείκεταν (αυτό, είδες, σου ένεκρίθη εθαρίστω για τα καλά λόγια κ' έλπίζω να μου γράψω συχνά.) Εξείκη (χαίρω για όλ' αυτή που μου γράφεις περιμένω τώρα τίς εντυπώσεις σου, κ' από τα κατοικηνα φύλλακια.) Σκουρόμαλλην (εθαρίστω πολύ πολύ έθωσα το γράμμα σου στον κ. Ε. και θα πω στη συνεργάτριά μου την παρατήρησή σου, γιατί κ' εγώ δεν ξέρω τί άκριβώς είναι αυτό το «γλυκό» τα κομμάτια αυτά, έσο από σύστημα, τόσο καλύτερα είναι.) Διλικαν Χρονόσθη (εθαρίστω την ιδέα έπιτυχία και από baccalaureat philosophique έστειλα.) Μέλισαν (εθαρίστω πολύ για τα καλά λόγια κ' έλπίζω να μου αναγράψω γρήγορα.) Ρασουντιν (πες στον αδελφό σου ότι τα έλαβα, θα τα διαβάσω και θα το άπαντήσω.) Μωρονότον (σου ένεκρίθη στο 7ο.) Μισουνο (γαι και στις δύο σου έρωτήσεις.) Υβόνην (έλαβα, περαστικά.) Ακρίταν (πολύ προσέχω.) Ενάβην (τυπογραφικό λάθος ενόησο.) Εγγλετίσαν (Συλλογήν έλαβα) δεκαδραχμιαύχι.) Κολοκοτρόνην (είναι άκόρη.) Ε. Αυγεράνην (αυτοχαίρο έστειλα) για ψευδώνυμο θα στείλεις 10δρ.) Οδυσσέα (έστειλα 3 λυδία κ' έχω στη διάθεσή σου δρ. 6.) Σέρλοκ Χόλμ (έστειλα τα 7 φύλλ. και σ' εθαρίστω για την ενεργεια.) Β. Κ. Βουλγαρίδην (είναι πληρωμένη.) Μοκονό (εθαρίστω πολύ βάλω π' όνομα όταν λέξωι το ψευδώνυμο σημειωτέ το λοιπόν πάντα σου θέλεις να σε αναφέρω με το ψευδώνυμό σου.) Βδέλλαν (συμμορφώθηκα.) Ανθισμένον Κήπον (έστειλα 3 λυδία, αξίας 3 δρ.) Γ. Β. Μαύσον (για τον αδελφό σου να στείλω άλλο ψευδώνυμο, γιατί Ριγολέττον έχω.) Παντοσόν Παρόν (εθαρίστω γαι, δέχομαι πάντα και περιμένω.) Ίνδαναν, Κασιόσιπην, Ε. Κολόμβου κτλ. κτλ.

Σπαρτιάνη, Γ. Κ. Τεβελίτην, Αιμίλιον Κελοσποϊόν (έστειλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά της 27 Ιανουαρίου, άπάντησά σου ερχόμενο.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Όσοι δέν επέστρεψαν τά από της Δεκεμβρίου φύλλαδια, τά όποια τοίς εστάλησαν χωρίς ν' άνανεώσουν την συνδρομήν των, θεωροϋνται τώρα συνδρομηταί. Πρέπει λοιπόν ή να την άνανεώσουν, ή να στείλουν τό αντίτιμον των φυλλαδίων, τά όποια θα έχουν λάβει, μέχρι της ημέρας που θα δηλώσουν ότι θέλουν να διαγραφούν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ 24τον Δ' αγγαρίσμου. Τού φυλλαδίου τόσσο κι λόσσις είναι δεκαί μέχρι της 2' Απριλίου.

124. Λεξιγράφος
Τό πρώτο πάλι θραυική, Έπίρρημα τό άλλο, Και με τό δυό αυτά μαζί, Κατόρθωσα να βγάλω Πατέρα ένός άρχαίου, Περιφήμου Αθηναίου, Φάδ Μάδης

125. Μεταγραμματοςμός
Ένός από τους δώδεκα Τη μέση του άν άλλάξης, Τη νύχτα στο στερέωμα Τόν βλέπεις άν κοιτάξης.

126. Μεταγραμματοςμός
Της Μικρασίας ποταμός Αλλάζει ένα του γράμμα Και μυθογράφος παλαιός Βγαίνει μπροστά — τι θάμμα Για την Πατρίδα

127. Αναγραμματισμός
Μέρος είμαι του προσώπου. Άν με αναγραμματίσης, Πέρα έχει στην Ίνδοκίνα Γνωστή πόλη θ' άπαντήσης.

128. Τετράγωνα

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Όριζοντίως, άνω, κατά σειράν : Προφήτης, βασιλεύς της Κρήτης, βασιλεύς των Έβραίων, άγιον ζών. Κάτω : έρπητόν, άρχιερέυς, βασιλεύς της Βαβυλωνός, άποικιόν. Καθέτως : άνεμος, νήσος της Μεσογείου, νομοέτης πτηνόν θαλάσσιον, άπόστολος.

129. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 = Πρωτεύουσα
2 1 2 1 3 2 = Δένδρον
3 1 5 6 3 5 6 = Πόλις
4 5 3 2 = Δένδρον
5 3 1 3 2 = Κατοικεστια
6 3 1 2 3 2 = Πόλις

130-134. Μαγικόν Στοιχείον
Τη άνταλλάγη ένός γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ένός στοιχείου, πάντοτε του αΐτου, να σχηματισθού άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις :

πάθος, ύσος, άγος, Νίγος, άνετος Μεγάλη Έλλάς

185. Συλλαβική Άκροστιχίς
Αί δευτέρα συλλαβαί των κοπιήν ζητούμενον λέξεων άποτελούν άρχαίον ρητόν από τρείς λέξεις :

1, Φωνήν 2, Πατριάρχης 3, Αιμοφόρον άγγειον 4, Ζωϊζόν ειδος 5, Όλα μαζί τά έργα ένός συγγραφέως.

136. Γρίφος

Μίς	επ	επ	
Θώς	οθ	στ	1
	επ	επ	

Ευστράτος Παφίνος

Διά τους Γαλλομαδίς

137. Charade
Le soldat tou jours accompagne
Celui qu'on nomme de κοιν- [ραγνης]
Se joint par un trait d'union
A certains mot. Attention !
Sorte d'insecte hymenoptere
Vit en société sur terre.

Κυρά Κυραλίνα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 46

678. Κανάρης (Κανά, ρίς.) — 679. Άντήν (Άν, τίς.) — 680. Άρα-άρα. — 681. Ό άνεμος, ή άνήμη. — 682. Ν. — 683. Στή

ΔΙΑ σια του Πόρ- ΤΡΟΦΗ γου. (Η ά ΔΙΑΒΗΜΑ νάγνωσις εκ Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Σ των κάτωθι ριστερά, μαιανδροειδώς.) — 684-688. Διά του Α : πόλος, λύρα, λαός, άλλης, άλλος. — 689. ΑΥΣΙΑΣ-ΝΕΣΤΩΡ (ΑΙΝον, ΥΠΕρος. Σηστός, Ια Γουή, ΑνΩμαλος, ΣάΡεις.) — 690. Ουκ επιθυμήςιας όσα τώ πλησίον σου έστι. 691. Έξισ δευτέρα φύσις. (Έξ εις δευτέρα, φ' εις εις.) — 692. Perlemerle. 693. Qui vivra verra.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΕ' — 148
Αλληλογραφούμεν, άνταλλάσσομεν κότε, τετραδικία με όλους εκ. Στείλτε Άνδρα Νικόλαον, Δημητρίον Πολιορκητό 20, Θεσσαλονίκη.

Γαλανή Νεράϊδα Νεράϊδα της Σικεταίνιας

ΚΕ' — 144
Αλληλογραφώ με διαπλασσοδικίες ένω τάν 16 έτών, δια να συνεννοηθώμεν όσος ή ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ ΕΞ ΑΠΛΩΝ. Δις: Δδα Εθαγγελίαν Βεσφι, Πατισίων 216 Αθνας, δια :

ΚΕ' — 145
ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΑΣ,
Αί όσοσδήποτε να; πραγματοποιούνται ή εκπληξής άρχίζου. Και κατά πρώτον προηράσομεν διαγνώσιν προς σύνθεσιν διηγήματος. Θέμα και ύστατις τοδ διηγήματος άπεριόριστος. Συμμετοχή έν- τέρητος (ή; προθεσμία μέχρι 31 Μαρτίου Δις: (ΚΕ' — 137) Βραβείον εκά- κτά : 1ον Ένα ποδ' μπόλ, 2ον) ΟΙ Αθλιοι του Βισταρ (Θέμα, 3ον) Βιβάλα ε- ζίας δρ. 40, 4ον) έπαινος, δινάμει τοδ ό- ποιον δ κίτοχος θα δόναται να λαβαίη διαρπών μέρος εις τοδ άλλος διαγωνι- σμός. Ονειροπόλος Ψυχή, φιλίου σε ζέρουμε (Α. Α.) Περιμένωμεν την συμμε- τοχήν. Φών.

ΚΕ' — 146
Αλληλογραφώ με όλους και ή όδες, Δις: Α. Παπαζογίου (ΚΗ' — 666). Τά παιδιό. ΘΩΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

ΚΕ' — 147
Αλληλογραφώ με όσους όσος θέλω να με γνωρίσω. Ανταλλάσσομαι κότε μυστικά. Γράψτε: ΤΕΛΟΝ Poste Restante. Αθίνα.

ΚΕ' — 148
Αλληλογραφώ με όσες τίς διαπάδ Απέδες άνταλλάσσομεν ταχυτάτα Γράφτε: ΤΕΛΟΝ ΗΒΗΗ (Δια Χρυσόν νην) Poste Restante. Αθίνα.

ΚΕ' — 149
Τένικα, Κολοκιδέσσομε, Νίρη άνταλλάσσομε τετραδικία Δις: Δδα Χαράση (Α' Άγχιό), Κουβού.

Αγκάδι, Βερβένια, Σκλίθη

ΚΕ' — 150
Ο ΒΡΑΧΟΣ επανακρίθεται την έπι λαγή καλλιτεχνικών κερτών (kerat pions des tableaux). Παρασκαί όδα ή κάσσοπλα θέλου να τοδ στείλωσ Αίση: Αντώνιο Κανέλλη Poste Reste εσπερικόσ Αθίνα.

ΚΕ' — 151
Σκωτάδα — Μ. Παπανικολάου (είδα σε έρημία), Βολητικό Καθόρη, Ο. Χατηβασιλέ, Πολωνία — Ν. Σπ. τση, Άνοιξις — Ε. Σαρατόν, Χαριόλι, Χ. Τσαπουλιση, Πολιορκητικό Κέρτα Παπαζογίου.

ΚΕ' — 152
Πικραν — Κερασομυτινή, Κασσομαδίς — Γεωργιάδης. ΕΒΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟ

ΚΕ' — 153
Αγαπία μου διαπλασσοδικίες, Δδα ΑΛΟΓΡΑΦΟΥΜΕ, θέλω να με σκα οι τίς όρες μου. Γράψτε: Ναρβιλιον ή Θίβας.

ΚΕ' — 154
Τίθεμαι πρώτος στο πλευρό των ΠΙΤΑΩ.

ΚΕ' — 155
Εισεργόμενος εις τον διαπλασσοδικό εθαριετα όλους εκ. Μικρός Καλλιτέχης

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΗΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τους έν παρενθέσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό του Εσπερικού και ό δεύτερος του Εξωτερικού

Ο Άγγλος της Αγάπης (με 60 σίκονας) δρ. 35 (10 και 12).

Η Αδελφοφίλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Σγουροόλου (με 24 σίκονας) δρ. 20, (5,50 και 7,50).

Η Έπιτυχία εις την ζωή, από Άγγέλου Κασιόνη, δρ. 8. (1 και 2).

Η Έδνοχία, από Άγγέλου Κασιόνη, δρ. 8. (1 και 2).

Τό Θόμα του Φόβου, (με 20 σίκονας) δρ. 30. (6 και 9).

Μιά φορά κ' έταν άγιος, Δημοτικά Παραμύθια, Τόμας Α'. Συλλογή Γεωργίας Τασούλη. Αδετο δρ. 40, Δεμένο δρ. 50. (9,50 και 11,50).

Παιδικόν Θεάτρον, Γρ. Σγουροόλου, δι' εορτάς Σχολείων και Οικογενεϊών, Α' Τόμας δρ. 17. (5,50 και 7,50). Β' Τόμας δρ. 17. (5,50 και 7,50).

Παιδικόν Ηνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

Πόσος δ Νίτιον, (με 24 σίκονας) δρ. 30. (7 και 9,50).

Ο Περιεποκός, (με 24 σίκονας) δρ. 30. (6 και 9,50).

Υπέρ Πατρίδος, (με 24 σίκονας) δρ. 30. (7 και 9,50).

Ο Φώτης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).